

ระลึกถึง น.ฟรังซิส
ชาวอัสซีซีสดด 27:7,8-9,
13-14

ทำวัตรสวดที่ 2

โยบกล่าวว่า

“จงสงสารข้าพเจ้าเถิด เพื่อนเอ๋ย จงสงสารเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ตีข้าพเจ้า ทำไมท่านทั้งหลายจึงเบียดเบียนข้าพเจ้า เหมือนกับที่พระเจ้าทรงกระทำเล่า ท่านทำร้ายเนื้อหนังของข้าพเจ้ายังไม่พออีกหรือ ข้าพเจ้าอยากให้อภัยคำของข้าพเจ้าลูกบันทึกรื้อ อยากให้อภัยกริไวนั้นเสีย อยากให้ใช้ส่วเหล็กและตะกั่ว สลักไว้บนหินให้คงอยู่ตลอดไป ส่วนข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าผู้ปกป้องข้าพเจ้าทรงพระชนม์อยู่ จะทรงลุกขึ้นขึ้นเป็นคนสุดท้ายบนผืนดิน เมื่อหนังของข้าพเจ้าถูกทำลายและไม่มียางกายอีกแล้ว ข้าพเจ้าจะเห็นพระเจ้า ข้าพเจ้าจะเห็นพระองค์อยู่เคียงข้าง นัยน์ตาของข้าพเจ้าจะแลเห็นพระองค์ไม่ใช่อย่างคนแปลกหน้า ข้าพเจ้ารู้สึกมีความมั่นใจเช่นนี้”

พระวรสาร

ลก 10:1-12

ต่อจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคนและทรงส่งเขาเหล่านั้นพระองค์เป็นคู่ ๆ ไปทุกตำบลทุกเมืองที่พระองค์จะเสด็จ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ชาวที่จะเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย จงวอนขอเจ้าของนาให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวข้าวของพระองค์เถิด จงไปเถิด เราส่งท่านทั้งหลายไปปลูกลูกแกะในฝูงสุนัขป่า อย่านำถุงเงิน ยามหรือรองเท้าไปด้วย อย่าเสียเวลาทักทายผู้ใดตามทาง

เมื่อท่านเข้าบ้านใด จงกล่าวก่อนว่า “สันติสุขจงมีแก่บ้านนี้เถิด” ถ้ามีผู้สมควรจะรับสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา มิฉะนั้น สันติสุขของท่านจะกลับมากอยู่กับท่านอีก จงพักอาศัยในบ้านนั้น กินและดื่มของที่เขาจะนำมาให้ เพราะว่าคนงานสมควรที่จะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเข้าบ้านนี้ออกบ้านโน้น

เมื่อท่านเข้าไปในเมืองใดและเขาต้อนรับท่าน จงกินของที่เขาจะนำมาตั้งให้ จงรักษาผู้เจ็บป่วยในเมืองนั้นและบอกเขาว่า “พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว” แต่ถ้าท่านเข้าไปในเมืองใดและเขาไม่ต้อนรับ ก็จงออกไปกลางลานสาธารณะ และกล่าวว่า “แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของท่านที่ติดเท้าของเรา เราจะสลัดทิ้งไว้ปรักปรำท่าน จงรู้เถิดว่า พระอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว” เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองโสเดมจะรับโทษมากกว่าชาวเมืองนั้น

ผู้ที่ปรารถนาเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า ต้องพร้อมถูกส่งไปหาผู้คนทุกประเภท แม้มีผู้ประสงค์คิดทำร้ายเขา (เช่นสุนัขป่า) แต่เขาต้องไม่ใช้ความรุนแรงตอบโต้ (เช่นแกะ) นำสันติและความยินดีไปให้กับทุกคน พร้อมทั้งมีสำนึกที่จะกระทำการกิจช่วยบรรเทาและเยียวยาผู้เจ็บป่วยและมีปัญหา

ข้าแต่พระเยซูเจ้า โปรดให้ลูกมีสำนึกในแต่ละวันว่า พระองค์ทรงส่งลูกไปกระทำหน้าที่ช่วยบรรเทาความทุกข์ยากและนำสันติไปให้แก่ผู้ที่ยังไม่เห็นเสมอ

วันที่ 4 ตุลาคม 2555

ลก.10.1-12

จงภาวนาและดำเนินไปตามทางของคุณต่อไป

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าอ่านเรื่องของนักบุญฟรังซิส อัสซีซีที่เราฉลองในวันนี้ และประทับใจ
ข้าพเจ้ามาก.

ครั้งหนึ่ง นักบุญฟรังซิสเชิญผู้ฝึกหัดเพื่อเป็นนักบวชไปกับท่านเพื่อเทศน์สำหรับชาวบ้านที่
อยู่ใกล้ๆ อาราม สงฆ์หนุ่มตกลงเพื่อฉวยโอกาสที่จะฟังบทเทศน์ของอาจารย์. เมื่อพวกเขาไปถึง
หมู่บ้าน นักบุญฟรังซิสเริ่มเยี่ยมสวดบวช. ท่านเยี่ยมคนฆ่าสัตว์คนหนึ่ง ต่อมาท่านไปเยี่ยมช่างปะ
รองเท้า. แล้วเดินไปทางลัดเพื่อไปบ้านของหญิงคนหนึ่งที่มีสามีเพ่งเล็งชีวิต. หลังจากนั้น พวกเขาอยู่ที่
โรงเรียนเพื่อพูดคุยกับครูท่านหนึ่ง. ท่านทำเช่นนั้นตลอดเช้า. หลังจากนั้น นักบุญฟรังซิสบอกศิษย์
ว่า “ลูกๆ ถึงเวลาที่จะกลับอารามแล้ว”. ศิษย์ไม่เข้าใจ พวกเขาพูดกันว่า “แต่เรามาเพื่อเทศน์..แต่เรา
ไม่ได้เทศน์เลยครับ”

นักบุญฟรังซิสกล่าวว่า “ลูกๆ ผู้คนจ้องมองเรา ฟังเราและตอบเรา. ทุกคำที่เราพูด ทุกการ
กระทำที่เราทำคือการเทศน์อยู่แล้ว เราเทศน์ตลอดเช้านี้แล้วนะ ”

ถึงแม้ว่า ท่านเชิญชวนให้ศิษย์สวดภาวนาต่อพระเยซูเจ้า ให้เราอ่านผู้เก็บเกี่ยวในอุปมาเรื่อง
ผู้หว่าน พระเยซูเจ้าผู้ทรงส่งพวกเขาไปตามทางเพื่อดำเนินชีวิตตามสิ่งที่ภาวนาขอ. เป็นหน้าที่
ของคริสตชนเพื่อคุกเข่าและสวดภาวนา. แต่เราไม่คุกเข่าต่อ. เราต้องลุกขึ้น เดินด้วยและเป็นหัวเรี่ยว
หัวแรงในการแพร่พระวาจาของพระเจ้า. ขณะผู้คนในปัจจุบันพูดว่า เราต้อง “เดินไปพูดไป” ดังนั้น
ให้เราภาวนาขณะเดินไปตามทางของเรา